

ARTS

Isidre Manils.
L'ull de la llagostaAna Fernández Álvarez
campanadas@telefonica.net

El dimecres 17 de novembre, a la galeria Fidel Balaguer, de Barcelona¹, Isidre Manils ens oferí les seves darres produccions i, novament, ens gratificà amb unes magnífiques obres posseïdores d'una riquesa qualitativa aclaparadora.

La maduresa del seu treball ben bé es mereix ja un apel·latiu propi, *aspectisme*. Un apel·latiu utilitzat actualment en sociologia, però que, en el cas d'en Manils, adquireix una eficaç capacitat definitiva. Isidre atrapa l'aspecte de la realitat, però, a la vegada, el transcendeix. Ell ens descobreix com mirem, com apremem el món que ens rodeja: amb una golafreria compulsiva esfereïdora pròpia del llenguatge cinètic.

Personalment, de tot el conjunt presentat destaco *640.2004*, un oli de 160 x 195 cm, un tipus de format al qual Manils ja ens té molt acostumats i on sap aconseguir un perfecte equilibri antitètic entre la transparència i l'opacitat, entre l'estatisme i el moviment. En aquest llenç, la nostra mirada passeja entremig d'uns mostraris icònics que il·lustren lúcidament la virtualitat del nostre present, un present que intenta arrelar-se sobre el llit de l'irremeiable: tot allò que resta quan l'efimer defuig.

Estem davant d'una construcció de 640 imatges que desenvolupa un model de representació i de processament de la informació que tots reben visualment, mostrant-nos les principals propietats del món de la comunicació: bombardeig icònic i metamorfosi múltiple del que arribem a percebre.

En aquest oli queden plantejats missatges visuals que oscil·len entre el record i l'immediat, una mena d'arquitectura de la informació temporal que actua com a síntesi entre l'espai i el temps. Les finestres cinematogràfiques d'Hitchcock, **Rear Window** (1954), les de Tati, *Play Time* (1967) o les de Guerin, *En construcció* (2001), apareixen aquí transformades en múltiples *vanites* plenes de suggeriments. La seva obra esdevé filtre entre l'aparença de les coses i les coses reals. Obres/mosaic en les quals ens reconeixem com a uns éssers simbòlics, solament còmodes dins l'atrezzo inventat de la realitat.

Les imatges del seu trencaclosques aconsegueixen expressar, en termes físics, socials i estètics, la mirada de la modernitat: polaritzada i, com la dels insectes, simultàniament múltiple. Manils, a través d'una imatge sensitiva i racionalitzada del món, pretén emocionar l'entorn, però també disseccionar-lo, mostrar-lo a la manera de Ziga Vertov, amb un depurat academicisme que es capaç

GALERIA ROVIRA

Sant Pere, 22 • Tel. 93 726 19 59
SABADELL

de suggerir-nos a l'uníson, unitats de temps, plans, i unitats d'espai, enquadraments. La nostra mirada pot vagabundejar per la superfície de les seves teles executant *paneos*, *zooms* i *travellings*. I, per últim, les composicions cromàtiques que se'ns mostren segueixen criteris escènics i seqüencials. Tota una lliçó cinematogràfica!

Dins el territori de cadascuna de les seves obres - ara també m'interessa destacar altra de molt interessant, *S/T 2004*. 195 x 250- apareix tota la càrrega educativa, publicitària, sentimental i social de la mirada moderna. Parlant en termes informàtics, Isidre Manils intenta *reformatejar* les seves percepcions, incorporant-les a la tessitura de la sensibilitat estètica.

Vermeer, van Eyck i altres minuciosos artistes holandesos o flamencs incorporaren objectes científics dins les seves teles de caràcter costumista o religiós,

intentant reflectir la totalitat cognitiva del seu temps, Manils, però, prescindeix de l'explícit i mostra la imatge que del real tenen la tecnologia i la ciència actuals, perquè ja no es tracta d'introduir un mapa, una lent o una llanterna màgica dins el tema del quadre - ara apareixeria un ordinador -, sinó de construir visualment el tema a través d'una pantalla informàtica o televisiva. El monitor televisiu, la pantalla del nostre ordinador, la cinematogràfica, etc., són els *quevedos* amb els que Manils ens invita a neutralitzar la vista cansada de la modernitat.

El que ens suggereix Manils és que l'home modern ja no mira, sinó que tradueix i reconeix el món, segons s'identifica o no amb les imatges que li arriben contínuament des de les pantalles de plasma, des de les cinematogràfiques o les informàtiques. És el que actualment es denomina procés de *remediació*, un procés de translació d'un mitjà a un altre que aconsegueix *capsular* les mirades que tenim sobre la realitat.

Què hi ha dins cada casella/gàbia/càpsula dels seus quadres? Una imatge? O allò que fa possible qualsevol imatge? Sense dubtes, estem davant de cel·les retiformes emmagatzemades en el record d'un artista i llançades a la retina aliena de l'espectador, mitjançant un *zoom* polièdric i ordenat. Un vòmit d'idees visuals que esdevé retícula cartesiana i poema estructuralista.

Cultura i imatge, pulsio i color, impuls i límit, mapa i terra, rostres i boira, objecte i immensitat.....

¹Consell de Cent,315,entl. 2^a.